

1 Ιουλίου 2015

Ένα... γέμισμα! - Αληθινή ιστορία!!!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

πώ, παιδί μου, για να ενισχυθείς στην πίστη ότι ο Κύριος δεν εγκαταλείπει τους δικούς του, όταν αυτοί με απόλυτη εμπιστοσύνη στη στοργική Πρόνοιά Του αφήνουν τους εαυτούς τους και τις οικογένειές τους στα χέρια Του...

Μέ τούτα τά λόγια άρχισε ο πατήρ Ιωάννης να διηγείται σέ πνευματικό του παιδί τό περιστατικό εκείνο από τήν ιερατική του ζωή και διακονία, όταν νέος ακόμα αρχιμανδρίτης γυρνούσε τά χωριά του θεσσαλικού κάμπου ως ιεροκήρυκας τής Μητροπόλεως.

-Πάνε χρόνια τώρα, αλλά τό γεγονός εκείνο δεν είναι δυνατόν να σβήσει μέσα μου. Είναι κάτι πού θα τό θυμούμαι σ' όλη μου τή ζωή.

Κι άρχισε να διηγείται:

-Ήταν Κυριακή, Νοέμβρης μήνας, άν θυμάμαι καλά.

Από τή Μητρόπολη μ' έστειλαν να λειτουργήσω σ' ένα ημιορεινό χωριό, κάπου στους πρόποδες τού Κισσάβου. Ήξερα ότι εκεί εφημέριος είναι ένας πολύ εύσεβής ιερέυς, ο π. Έμμανουήλ.

Τόν έβλεπα κάπου - κάπου στις ιερατικές μας συνάξεις. Διακρινόταν για τή σεμνότητα και ευλάβειά του. Ήταν και πολύτεκνος οικογενειάρχης. Πέντε παιδιά είχε.

Έφτασα σχεδόν αχάραγα ακόμη στό χωριό. Ο ναός ανοιχτός.

Ο π. Έμμανουήλ άναβε τά καντήλια. Πώς έκανε πού μέ είδε! «Καλώς ήλθες, πάτερ μου, στό χωριό μας. Σήμερα θα 'χουμε πατριαρχική λειτουργία με τήν παρουσία σου»! Τό 'λεγε, και τό πρόσωπό του φωτιζόταν. Τί άνθρωπος!

Λειτουργήσαμε μαζί. Τόσο πού ευχαριστήθηκα! Συνδύαζε ο ιερέυς αυτός τήν απλότητα με κάποια - πώς να τό πώ; - επισημότητα στη λειτουργία του. Μεγάλα πράγματα...

Όταν απολύσαμε, μου λέει με τό φωτεινό του πρόσωπο:

-Πάτερ μου, δεν θα φύγεις. Σήμερα θα φάμε μαζί στό σπίτι. Ήδη η πρεσβυτέρα πήγε να έτοιμάσει τό τραπέζι.

Δεν μπορούσα να αρνηθώ. Και μόνο ο τρόπος του με σκλάβωνε.

Πήγα στό σπίτι του. Όλα πρόδιδαν έσχατη φτώχεια. Δύο καμαρούλες όλο κι όλο, κι ένα καθιστικό, πού ήταν και κουζίνα και τραπεζαρία μαζί.

Τά παπαδοπαίδια - πέντε, όπως σου είπα - όλα τους χαριτωμένα, γελαστά, πρόθυμα. Τό μεγαλύτερο ως δεκάξι -δεκαεφτά χρονών. Τό μικρότερο στην αγκαλιά τής μάνας. Τά δύο αγοράκια, αφού πήραν τήν ευχή μου και ζήτησαν τήν άδεια από τόν πατέρα τους, βγήκαν έξω στην αυλή να παίξουν. Η μία από τις κόρες έψησε τόν καφέ και τόν έφερε σεβαστικά, να πιούμε με τόν παπα-Μανώλη. Έπειτα εύγενικά αποσύρθηκε στό διπλανό δωμάτιο. Η άλλη, μικρότερη, έτρεχε πίσω από τή μαμά.

-Πάτερ Ιωάννη, μου λέει ο παπα-Μανώλης, όπως βλέπεις, φτώχεια μεγάλη έχουμε. Αλλά δόξα τω Θεώ. Τίποτε δέν μάς λείπει. Όλα μάς τά δίνει ό αγαθός Θεός. Μέρα – νύχτα Τόν ευχαριστούμε καί Τόν δοξάζουμε. Τί νά σου πω; Εγώ, πάτερ μου, συγκινούμαι πολύ μέ τις ευεργεσίες τού Θεού στό σπίτι μας. Έχουμε τέτοια χαρά εδώ μέσα, ένα γέμισμα νιώθουμε, δέν μπορώ νά σου τό εξηγήσω.

-Η χάρις είναι, πάτερ μου, η χάρις τού Θεού. Αυτή δίνει αυτό τό γέμισμα πού λές.

-Ναι, πάτερ. Αυτό είναι. Όπως τό είπες. Η χάρις.

Μου 'πε καί άλλα γιά τήν ιερατική του διακονία στό χωριό, μέχρι πού έφτασε η ώρα γιά τό φαγητό. Η πρεσβυτέρα φώναξε τά παιδιά καί όλοι βρεθήκαμε γύρω από τό τραπέζι.

Έμεινα εμβρόντητος. Στο τραπέζι υπήρχε μία ψωμiera στό κέντρο μέ μία λειτουργία από τήν εκκλησία, καί στόν καθένα μπροστά ένα πιάτο μ' ένα κεφτεδάκι μέσα. Τό δικό μου πιάτο είχε δύο. Τίποτε άλλο.

Τό μικρότερο αγόρι είπε τό «Πάτερ ημών» «Τόν άρτον ημών τόν επιούσιον δός ημίν σήμερον...». Εγώ ευλόγησα. Καθίσαμε.

Φάγαμε. Τί γεύμα ήταν εκείνο! Τί απόλαυση! Δέν μπορώ νά σου πώ, παιδί μου. Απόλαυση. Χαρά! Χορτασμός.

Χορτασμός; Ξέρεις τί χορτασμός; Σά νά είχα φάει διπλή μερίδα απ' ό,τι συνήθως τρώμε. Κι όχι μόνο χορτασμός. Ένα... – πώς νά σου πώ; – ένα γέμισμα! Αυτό. Αυτό πού είπε ο π. Έμμανουήλ πρίν. Γέμισμα.

Εύφροσύνη. Ηδονή. Συγκίνηση. Πώς νά σου τό περιγράψω, δέν ξέρω!

Έκανα τήν ευχαριστία στό τέλος. «Ευλόγησον τά περισσεύματα τής παρούσης τραπέζης...» – λίγα ψίχουλα ήταν – «καί πλήθυνον αυτά έν τώ οίκω τούτω καί εις τόν κόσμον σου άπαντα». Καί καθώς τά παιδιά μέ κοίταζαν πού έλεγα τήν προσευχή, τά μάτια τους είχαν μία τέτοια λάμψη, ζωηράδα, χαρά... Τί νά σου πώ, παιδί μου. Ένα... γέμισμα!

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr